

İşâ Çökmeden

– Zeynn · 01 Eylül 2016

-Vel leyli izâ yağşâ.

*Gel dedim,

vuslatın şükrünü eda edelim

Hani o gözlerine mil çeken bakışlarımın ertesinde,

karanlığın en sıkıcı olduğu zamandan kaçarak

Zaman dedim ya, aldırma!

Bir tünel geçişi kadar boğazımızda...

Geçen her harfı tutturur yakasına teslim ederiz mabedine âşkın...

Derleriz, cümle olur, yo(ğ)ruluruz ayrı şehirlerin girdabında,

sonra âhvalimize d'okundu(r) sessizce ağlarız...*

Ey saçımın siyahına,

kaşımın kıtasına,

yüzümün kıvrımlarına can veren sevda!

Kirpiğine de değdi mi dağdağalı bakışım ?

Ellerinin çizgileri birbirinden çok uzak

Nedir seni böylesi yıpratın?

Kökleşmiş hücrelerim dile gelip

tek tek öpsün avuçlarını üst dudağından...

İşâ çökmeden henüz

Kırılğanlığına sarılsın mı bi çırpıda

Çerçevesiz dünyanın ütopyasında,

göğsüm göğün olsun mu?

Söylesene

saçının her bir teli

kaç yaşında teslim oldu beyazlara

Yalnızlığın hatsafhasındayken gece,

aklın kim bilir kimleri kapısından uğurlar...

Sebepsiz ağılattılar mı karanlıkta yıldızını,

Gün ağırincaya kadar kaygıya mı boğdular

Adını haykıran zerrelere, yakasından mı tuttular

Gençliğinin baharında sevmelerin coğrafyasından seni ne deyipte kovdular...

Neydi seni sevmenin lehçesi
Dilini mühürleyen cümle neydi?
Kaybettiklerini kaybedişinin öznesi neydi?
Hangi yüklem tamamlardı ki seni...
Şimdi bir dinlenme serinliğinde
çek gözlerinin cumhuriyetinden esareti!
Seni sevmenin doruğuna varırken çırlıçıplak
Özünden içeyim kalbinin sığ sularının
Can kırıkları gibidir bazen kelimeler
Değince acıtır bilirim
Değince incitir,
İzin ver!
Değmeden eline, diline, tenine
Yalpalayarak adım adım cennetinin ana vatanına (yüreğine) hükmedeyim...

-Lâ tahzen
Cılız varlığımla ben sana yeterim...

Z,eren